

אדולף גומן

הול

תרגומי השירה הלירית של אדולף גומן
Лирическая поэзия в переводах Адольфа Гомана

אלפרד, לורד טניסון

Alfred, lord Tennyson

The short poems

שירים קצרים

תרגום מאנגלית
הערות של המתרגם

adolf.goman@gmail.com

אלפרד, לורד טניסון



(1809-1892)

על אלפרד, לורד טניסון

אלפרד טניסון, הברון הראשון טניסון (1809 – 1892) היה משורר אנגלי ואחת הדמויות החשובות ביותר בשירה האנגלית הוויקטוריאנית. טניסון מונה למשורר החצר של הממלכה המאוחדת בנובמבר 1850, וכיהן בתפקיד כמעט 42 שנים, יותר מכל משורר אחר. בין יצירותיו הידועות ביותר נמנות "אידיליות המלך", השירים האפיים על המלך ארתור ואבירי השולחן העגול, הפואמה "מכשפת שאלוט" והפואמה "ויליסס". טניסון קיבל תואר אציל תורשתי במרץ 1884 וישב בבית הלורדים עד מותו. (ויקיפדיה)

רבות מיצירותיו של טניסון מוקדשות לזכרו של חברו מהאוניברסיטה, ארתור הנרי הלם, שמת בפתאומיות בגיל 22.

Crossing the Bar	חצית השרטון
O beauty, passing beauty!	הו יפי, יפי חולף!
Summer Night	ליל קיץ
The Blackbird	שחרור
Who Can Say?	מי יכול לומר?
The Eagle	הנשר
Break, Break, Break	שבר, שבר, שבר
Nothing Will Die	שום דבר לא ימות
O, Were I Loved As I Desire To Be!	אם אזכה באהבת הנפש
The Beggar Maid	הנערה הקבצנית
A Farewell	פרדה
Move Eastward, Happy Earth	נועי מזרחה, הארץ המאשרת
The Splendor Falls	נופל ההוד
Tears, idle tears	דמעות, דמעות של שוא
Marrige Morning	בקר נישואין
Памяти А.Г.Х.	לזכרו של א.ה.ח.
VII	ז'
XI	יא
Come not when I am dead	אל תבואי כשאני מת
In the Valley of Cauntertz	בעמק קוטרט
Flower in the crannied wall	פרח בקיר הסדוק
Minnie and Winnie	מיני וויני
Cradle Song	שיר ערש
The Thristle	קיכלי מזמר
The Silent Voices	הקולות השקטים

Crossing the Bar	חציית השרטון
Sunset and evening star, And one clear call for me! And may there be no moaning of the bar, When I put out to sea, But such a tide as moving seems asleep, Too full for sound and foam, When that which drew from out the boundless deep Turns again home. Twilight and evening bell, And after that the dark! And may there be no sadness of farewell, When I embark; For tho' from out our bourne of Time and Place The flood may bear me far, I hope to see my Pilot face to face When I have crost the bar.	שְׁקִיעָה, אֹר נֶגֶה בָּר. קוֹרָאם אֵלַי מִשָּׁם! לֹא יִהְיֶה שְׁרָטוֹן לֹא יֵאָנֵחַ, כְּשֶׁכָּבֵר אֶפְלִיג לַיָּם. הַזֶּרֶם נֵם. לִקְצָף וּלְקוֹל אֵין בְּמִפְרָץ מְרֻחָב. מִי שֶׁנִּלְקַח מִמְצוּלָה אֶתְמוֹל, הַבֵּיתָה שָׁב. צֶלִיל, דְּמָדוּמִים, הָעֵת לְחֹשֶׁךְ בְּלִי קֶצֶה! וְהַלֹּאִי בְלִי עֶצֶב נִפְרֵד, כְּשֶׁכָּבֵר אֵצְא; אִם כִּי, לְשׁוּם מְקוֹם וְזָמַן מִשָּׁט לְבוֹא אֲנִי נָכוֹן, כָּלִי תִקְוָה לִפְגֹּשׁ אֶת הַנִּיט מֵעֶבֶר לְשְׁרָטוֹן. 1889 (ראה הערות במדור "כתבות" של האתר הזה)
O beauty, passing beauty! O beauty, passing beauty! Sweetest sweet! How can thou let me waste my youth in sighs? I only ask to sit beside thy feet. Thou knowest I dare not look into thine eyes. Might I but kiss thy hand! I dare not fold My arms about thee--scarcely dare to speak. And nothing seems to me so wild and bold,	הוּ יָפִי, יָפִי חוֹלֵף! לֶךְ לֹא אֶכְפֹּת, מוֹפֵת הַיָּפִי הַמֵּתוֹק, שֶׁנִּעְוָרִי עוֹבְרִים בְּאַבֵּל אֲנָחוֹת? אֲנִי רַק מִבְקֵשׁ לְצַד רִגְלֶךָ לְשִׁתֵּק וְלֹא אֶת מִבְטִי עָלֶיךָ לַעֲלוֹת. הָאִם תִּרְשִׁי רַק בְּיָדְךָ לִגְעֵת לִי, אוּלֵי אֶת זְרוּעוֹתַי סְבִיבְךָ גַּם לְהִדָּק? דִּבֵּר לִי לֹא נִרְאָה יוֹתֵר נוֹעֵז, פְּרָאִי,

As with one kiss to touch thy blessed cheek.

Methinks if I should kiss thee, no control
eep afloat Within the thrilling brain could
The subtle spirit. Even while I spoke,

The bare word "kiss" hath made my inner soul
To tremble like a lute string, ere the note
Hath melted in the silence that it broke.

Summer Night

Now sleeps the crimson petal, now the white;
Nor waves the cypress in the palace walk;
Nor winks the gold fin in the porphyry font:
The firefly wakens: waken thou with me.

Now droops the milk-white peacock like a ghost,
And like a ghost she glimmers on to me.

Now lies the Earth all Diana; to the stars,
And all thy heart lies open unto me.

Now slides the silent meteor on, and leaves
A shining furrow, as thy thoughts in me.

Now folds the lily all her sweetness up,
And slips into the bosom of the lake:
So fold thyself, my dearest, thou, and slip
Into my bosom and be lost in me.

The Blackbird

כְּמוֹ אֶת לַחֲיָהּ הַמְּבֹרָכֶת לְנִשְׁקָהּ.

אִם אֶנְשֵׁק, אִזּוֹ שׁוֹם שְׁלִיטָה, לְדַעֲתִי,
בְּמַח הַנֶּרְגֵּשׁ לֹא תַעֲזֹר כְּלִיל
לְרוּחַ הַסִּיּוֹם, שְׁנֶרְעָשָׂה נוֹרָא;

גַּם מִמְלָה "הַנְּשִׁיקָה" כָּבֵד נִשְׁמַתִּי
רוֹעֶדֶת, כְּמוֹ מִיֵּתֵר לְאוֹטָה, שֶׁהֶצְלִיל
שְׁלֵה יָדָם בְּתוֹךְ דְּמָמָה שְׁנִשְׁבְּרָה.

ליל קיץ

(*)

עָלִי הַפּוֹתְרוֹת מֵהַשָּׁנִי הַפָּכוֹ לְבָן;
וְגַם הַבְּרוֹשׁ אֵינוֹ רוֹחֵשׁ בְּדֶרֶךְ לְאַרְמוֹן;
סִנְפִּיר זָהוּב לֹא זָז בְּאַגְרָטֵל הַפּוֹרְפִירִי;
הַגַּחְלִילִית הַתַּעֲוָרָה; הַתַּעֲוָרִי, לְבִי.

צוֹנֵחַ הַטּוֹס, לְבָן כְּמוֹ רוּחַ רְפָאִים.
הוּא מְנַצֵּץ מֵעַל רֹאשִׁי, כְּמַעַט נוֹגֵעַ בִּי.

שׁוֹכֶכֶת כָּל הָאֶרֶץ, כְּמוֹ דִּיאָנָה הָאֵלָה,
בְּאוֹר הַפּוֹכְבִּים; לְבָךְ שְׁקוּף כָּרְגַע בִּי.

מַחְלִיק הַמֶּטְאוֹר בְּשִׁקְט בְּמְרוֹמִים, מִשְׁאִיר
תֵּלֵם זֹהָר בָּהֶם, כְּמוֹ מַחְשְׁבוֹתֶיהָ בִּי.

כַּעַת קִפְלָה הַשּׁוֹשְׁנָה אֶת כָּל מְתִיקוּתָהּ,
וּמַחְלִיקָה אֶל חֵיק שֶׁל הָאֵגֶם; אִזּוֹ הַתִּקְפָּלִי,
יְקִירָתִי, גַּם אֶת עֶכְשִׁיו, הַחֲלִיקִי בַּעֲצָמָה
אֶל תּוֹךְ חֵיקִי, וְלֹאבּוֹד תּוֹכְלִי לְלַכֵּת בִּי.

(*) מֵתוֹךְ הַחֶלֶק הַשְּׁבִיעִי שֶׁל הַפּוֹאֵמָה "הַנְּסִיכָה"

שחרור

O Blackbird! sing me something well:
While all the neighbours shoot thee round,
I keep smooth plats of fruitful ground.
Where thou may'st warble, eat and dwell.

The espaliers and the standards all
Are thine; the range of lawn and park:
The unnetted black-hearts ripen dark,
All thine, against the garden wall.

Yet, though I spared thee kith and kin,
Thy sole delight is, sitting still,
With that gold dagger of thy bill
To fret the summer jennetin.

A golden bill! the silver tongue,
Cold February loved, is dry:
Plenty corrupts the melody
That made thee famous once, when young:

And in the sultry garden-squares,
Now thy flute-notes are changed to coarse,
I hear thee not at all, or hoarse
As when a hawker hawks his wares.

Take warning! he that will not sing
While yon sun prospers in the blue,
Shall sing for want, ere leaves are new,
Caught in the frozen palms of Spring.

Who Can Say?

Who can say
Why Today
Tomorrow will be Yesterday?

הו שחרור! שיר לי שיר הדור.
אצל שכנים תפגש יריה,
אצלי - רק אדמה פורייה,
בה תוכל לזמר ולגור.

המדגות, הגדרות כלן
שליך, הפארק וכל הדשאים,
ענבים שחורים כאן לא מכסים,
כלם שליך בחומת הגן.

אף למרות הכל, חבר, תמיד
אתה ממשיך לשבת באור;
פגיון הזהב של המקור
את עץ התפוח מטריד.

מקור הזהב! אבל, אמנם,
לשון הפסוק היא יבשה:
השפעה את הנגון בישה
שבחרף היה מפרסם.

צליל חלילה – לא שומעים אותו,
רק לפעמים - השתנה לגס,
הוא נעשה צרוד, נהרס,
כה קורא רוכל על מרפלתו.

דע! מי שלא ישיר, לא יגיב
לשמש במרום הכחל,
ישיר אחר כך מחסר כל,
ביד הקפוא של האביב.

מי יכול לומר?

מי יכול לומר
למה "היום" הוא כבר
יהיה "אתמול" מחר?

Who can tell
Why to smell
The violet, recalls the dewy prime
Of youth and buried time?
The cause is nowhere found in rhyme.

The Eagle

He clasps the crag with crooked hands;
Close to the sun in lonely lands,
Ring'd with the azure world, he stands.

The wrinkled sea beneath him crawls;
He watches from his mountain walls,
And like a thunderbolt he falls.

Break, Break, Break

Break, break, break,
On thy cold gray stones, O Sea!
And I would that my tongue could utter
The thoughts that arise in me.

O, well for the fisherman's boy,
That he shouts with his sister at play!
O, well for the sailor lad,
That he sings in his boat on the bay!

And the stately ships go on
To their haven under the hill;
But O for the touch of a vanish'd hand,
And the sound of a voice that is still!

Break, break, break

האם להריח שנית
את הסגלית,
שאת הפריחה בטל מזכירה ברכוז
של הנעורים ושל הזמן הגנוז?
הסבה לא נמצאת בחרוז.

הנשר

הוא אוחז בצוקים בידים כפופות;
לא רחוק מהשמש בארצות בודדות
הוא עומד מארס לעולם הפסגות.,

ותחתיו מקמט ים התכלת זוחל;
הוא צופה מקירות ההרים על תבל,
וכמו רעם ביום בהיר מטה נופל.

שבר, שבר, שבר

שבר, שבר, שבר, הים,
את אבניך האפורות!
לו לשוני תוכל לבטא
את המחשבות שבי עולות.

הה, כמה טוב לבן הדיג,
שצועק עם אחותו ולץ!
הה, כמה טוב לנער מלח,
השר בסירה שלו במפרץ!

הספינות רבי-הוד מגיעות
למקלטם בצל הגבעה;
אך אוי למגע היד שעבדה,
לצליל הקול שנדם וגוע!

שבר, שבר, שבר, הים,

At the foot of thy crags, O Sea!
But the tender grace of a day that is dead
Will never come back to me.

Nothing Will Die

When will the stream be weary of flowing
Under my eye? When will the wind be weary of blowing
Over the sky? When will the clouds be weary of fleeting?
When will the heart be weary of beating? And nature die?
Never, oh! never, nothing will die?

The stream flows,
The wind blows,
The cloud fleets,
The heart beats,
Nothing will die.

Nothing will die;
All things will change
Through eternity.
'Tis the world's winter;
Autumn and summer
Are gone long ago;
Earth is dry to the centre,
But spring, a new comer,
A spring rich and strange,
Shall make the winds blow
Round and round,
Through and through,
Here and there,
Till the air
And the ground
Shall be filled with life anew.

את כל מרגלות סלעיך שבר!
אך החן הרך של היום שמת
לעולם אלי לא יחזר.

(* השיר נכתב לזכרו של חברו המשורר ארתור הנרי חולם.

שום דבר לא ימות

מתי הזרם יתעייף לזרם
מול עיני? מתי הרוח תתעייף לנשב פתאום
בשמים? ומתי העננים יתעייפו לעוף במרום?
מתי הלב שלי יתעייף לפעם? והטבע ימות?
לעולם, אוי! לעולם, שום דבר לא ימות?
הזרימה נמשכת,
הרוח לא דועקת,
העננה עוברת,
פעימת הלב חוזרת,
שום דבר לא ימות.

שום דבר לא ימות;
הדברים ישתנו לבלי הכר
כל שנות הנצח.
הנה, בא לעולם החורף;
הקיץ והסתיו החלש
הספיקו מזמן לחלף;
כל הארץ אחוזת חרב,
אך האביב בא חדש,
אביב עשיר, רב פאר,
חזרו הרוחות לנשב
שתי וערב,
מסביב,
פה ושם;
האזיר שוב צח וחס,
מתמלא חיים כל רגב
באביב.

The world was never made;
It will change, but it will not fade.
So let the wind range;
For even and morn
Ever will be
Through eternity.
Nothing was born;
Nothing will die;
All things will change.

O, Were I Loved As I Desire To Be!

O, were I loved as I desire to be!
What is there in the great sphere of the earth,
Or range of evil between death and birth,
That I should fear, - if I were loved by thee!

All the inner, all the outer world of pain,
Clear love would pierce and cleave, if thou wert mine;
As I have heard that somewhere in the main
Fresh-water springs come up through bitter brine.

‘I were joy, not fear, clasped hand in hand with thee,
To wait for death – mute – careless of all ills,
Apart upon a mountain, though the surge

Of some new deluge from a thousand hills
Flung leagues of roaring foam into the gorge
Below us, as far on as eye could see.

The Beggar Maid

Her arms across her breast she laid;
She was more fair than words can say;

העולם הזה לא נוצר:
משתנה, אך לא נגמר.
אז תנו לנוע לרוחות;
ערב, בקר- הם לעד
ויהיו

כל שנות הנצח.
שום דבר לא נולד;
שום דבר לא ימות;
דין הכל להשתנות.

אם אזכה באהבת הנפש

ואם אזכה, באהבת הנפש אתברך,
מה יש בתוך הספירה של הארץ הגדולה,
מה יש בטוח הרע שבין מות ללדה
שאפסד, אלו אהוב הייתי על ידך!

את כל העולמות-כאב – מחוץ ומבפנים -
האהבה הייתה הורסת, אם שלי היית.
שמעתי שבבים בין מי המלח המרים
נובעים גם מים מתוקים מעין בקרקעית.

אחר אשמח, לא אפסד למות לחכות
אלם, אדיש לכל הרע, ויד ביד אתך,
על רם ההר בודד, בזמן מבול חדש שגיא,

אשר משליך נחשול שואג קצוף ומלכלך
למטה, מערם בגיא לגבה ענקי
מהגבעות, עד קצה הגבול יכולת עין לראות.

הנערה הקבצנית

(*)

היא הלכה, כשזרועותיה על חזה;
אין מלים לתאר את יפיה;

Barefooted came the beggar maid
Before the king Cophetua.
In robe and crown the king stepped down,
To meet and greet her on her way;
"It is no wonder," said the lords,
"She is more beautiful than day."

And shines the moon in clouded skies,
She in poor attire was seen:
One praised her ankles, one her eyes,
One her dark hair and lovesome mien.
So, sweet a face, such angel grace,
In all that land had never been:
Cophetua swore a royal oath:
"That beggar maid shall be my queen!"

A Farewell

Flow down, cold rivulet, to the sea,
Thy tribute wave deliver:
No more by thee my steps shall be,
For ever and for ever.

Flow, softly flow, by lawn and lea,
A rivulet then a river;
No where by thee my steps shall be,
For ever and for ever.

But here will sigh thine alder tree,
And here thine aspen shiver;
And here by thee will hum the bee,
For ever and for ever.

יחפה הגיעה הנערה
לפני המלך קופטואה.
בגלימה וכתר המלך בא,
כדי לפגוש ולברך אותה;
"אין פלא," - אמרו כל האדונים, -
"כיון שיותר מיום היא יפה".

כירח הזרח בשיא,
נראתה בלבוש הדוחה
שבחו את עיניה, קרסלה, זיו
של גזרתה, השער הכהה,
מתיקות הפנים, חן מלאכי.
במדינה לא היה דבר כזה:
המלך נשבע בקול מלכותי:
"הקבצנית מלכתי תהיה!"

(* השיר נכתב על פי האגדה על המלך האפריקני קופטהאה

פרדה

רד ימה, פלג קר, נקי,
גליך - שי למזח;
לא לידך תהיה דרכי
לעולמים, לנצח.

אתה תחילה - מקור שטחי,
נהר אחר כה, בטח;
רחוק ממך תהיה דרכי
לעולמים, לנצח.

תשאיר סיחים ברעד נצחי,
דבורה תמצא לה פרח;
שביתי דרך אנכי
לעולמים, לנצח.

A thousand suns will stream on thee,
A thousand moons will quiver;
But not by thee my steps shall be,
For ever and for ever.

Move Eastward, Happy Earth

Move eastward, happy earth, and leave
Yon orange sunset waning slow:
From fringes of the faded eve,
O, happy planet, eastward go:
Till over thy dark shoulder glow
Thy silver sister world, and rise
To glass herself in dewey eyes
That watch me from the glen below.

Ah, bear me with thee, lightly borne,
Dip forward under starry light,
And move me to my marriage-morn,
And round again to happy night.

The Splendor Falls

The splendor falls on castle walls
And snowy summits old in story;
The long light shakes across the lakes,
And the wild cataract leaps in glory.
Blow, bugle, blow, set the wild echoes flying,
Blow, bugle; answer, echoes, dying, dying, dying.

O, hark, O, hear! how thin and clear,
And thinner, clearer, farther going!
O, sweet and far from cliff and scar

שוב יעלו, זה הכרחי, מחזור השמש הכרחי,
השמש, הירח; ללבנה – הירח;
אך לא אתך תהיה דרכי לעולמים, לנצח.

נועי מזרחה, הארץ המאשרת

מזרחה נועי באשרה,
הארץ, עד שהשקיע
תדעה בערב ההולך;
הסתובבי, עד שסמויה
בצל כתפיה מראה,
בכסף אחותך תזרח
ותשתקף לה ממזרח
בטל עיני הצמחה.

באור הכוכבים טבלי,
שאי בדרך הנחה
לבקר נשואי אותי
ואל הלילה של שמחה.

1843

נופל ההוד

נופל ההוד על הטירות,
על הר קדמון, משלג אדירת,
פני אגמים בשלל זיקים,
והמפל כלו תפארת.
השיבי, קרן ציד, והד פראי יגיע,
השיבי, קרן ציד; ענה לה, הד, גוסס, גוסס, גוע.

נשמע - עמק, דקדק, מתוק,
צלול כאור, נעים כמו רנן,
מכל מצוק וגיא רחוק,

The horns of Elfland faintly blowing!
Blow, let us hear the purple glens replying,
Blow, bugles; answer, echoes, dying, dying, dying.

O love, they die in yon rich sky,
They faint on hill or field or river;
Our echoes roll from soul to soul,
And grow forever and forever.
Blow, bugle, blow, set the wild echoes flying,
And answer, echoes, answer, dying, dying, dying.

Tears, idle tears

Tears, idle tears, I know not what they mean,
Tears from the depth of some divine despair
Rise in the heart, and gather to the eyes,
In looking on the happy autumn-fields,
And thinking of the days that are no more.

Fresh as the first beam glittering on a sail,
That brings our friends up from the underworld,
Sad as the last which reddens over one
That sinks with all we love below the verge;
So sad, so fresh, the days that are no more.

Ah, sad and strange as in dark summer dawns
The earliest pipe of half-awakened birds
To dying ears, when unto dying eyes
The casement slowly grows a glimmering square;
So sad, so strange, the days that are no more.

Dear as remembered kisses after death,
And sweet as those by hopeless fancy feigned
On lips that are for others; deep as love,

מֶאֱרָץ שֶׁל הָאֱלִפִּים - קֶרֶן.
הַשִּׁיבִי, יַעֲנֵה הָעֶמֶק הָאֲרָגְמָנִי תוֹקֵעַ,
הַשִּׁיבִי, קֶרֶן צִיד; עֲנֵה לָהּ, הַד, גּוֹסֵס, גּוֹסֵס, גּוֹועַ.

הוֹ אֶהְבֶּה, הֵהָד יִגּוּעַ
בְּגִבֵּעַ, בְּנֶהֱר - בְּלִי רַעַם;
אֲבַל הַדִּינוּ - כֶּה נִשְׁמַע - מִנִּשְׁמָה לְנִשְׁמָה
גְּדִלִים לְנִצָּח וְעוֹד פַּעַם.
הַשִּׁיבִי, קֶרֶן צִיד, וְהַד פֶּרְאִי יִגִּיעַ,
הַשִּׁיבִי, קֶרֶן צִיד; עֲנֵה לָהּ, הַד, גּוֹסֵס, גּוֹסֵס, גּוֹועַ.

1848

דמעות, דמעות של שוא

דמעות של שוא, מה בשבילי משמעותן?
דמעות מעמק היאוש האלהי:
עולות בלב, אל העינים מתאספות.
אני צופה בשדות הסתיו העליזים,
אבל חושב על הימים, שכבר אינם.

רעננות כקֶרֶן אור על המפרש,
בו חֲבֵרֵינוּ מְעוֹלָם הִבָּא חוֹזְרִים,
ועצובות, כאור אדם על הספינה,
בה אֶהוּבֵינוּ צוֹלָלִים לְעֶמֶק יָם.
כה עצובים הם, הימים, שכבר אינם.

הן עצובות ומוזרות, כמו בסוף ליל
חליל ראשון הצפרים המקיצות
לזוג אֲזָנִים גּוֹסְסוֹת, וּלְעֵינֵי
הַאִישׁ, שְׁחִלּוֹנוּ פּוֹחַת לְתֵא קֶטֶן.
ולֵה זָרִים הֵם, הַיָּמִים, שְׁכָבֶר אֵינָם.

הן יְקוּרוֹת, כְּנִשְׁיָקָה לְמִצַּח מֵת,
הן מְתוֹקוֹת, כְּמוֹ זֹאת, שֶׁהִיא רַק בְּדַמְיוֹן
עַל הַשְּׁפָתִים, הַצְמוּדוֹת לִפְנֵי אַחֵר;

Deep as first love, and wild with all regret;
O Death in Life, the days that are no more!

Marrige Morning

Light, so low upon earth,
You send a flash to the sun.
Here is the golden close of love,
All my wooing is done.
Oh, the woods and the meadows,
Woods where we hid from the wet,
Stiles where we stay'd to be kind,
Meadows in which we met!
Light, so low in the vale
You flash and lighten afar,
For this is the golden morning of love,
And you are his morning start.
Flash, I am coming, I come,
By meadow and stile and wood,
Oh, lighten into my eyes and heart,
Into my heart and my blood!
Heart, are you great enough
For a love that never tires?
O' heart, are you great enough for love?
I have heard of thorns and briers,
Over the meadow and stiles,
Over the world to the end of it
Flash for a million miles.

In memoriam A.H.H.

VII

הן - חרטה באהבה הראשונה;
הו מות בחיים - ימים, שכבר אינם!

1847

בקר נישואין

אור על פני האדמה,
שלחת לשמש אות -
אות זהב של האהבה:
התגשמו חלומות.
היערות לנו עזרו
להסתתר מגשמים,
קרחת-היער - להרדם,
ואחו - להיות נעימים!
אור שבעמק כה נמוך,
מהבהב, מאיר, מתנשא,
זה בקר זהב של האהבה,
ואתה - סף הבקר הזה.
אור, תמה הדרך לכאן -
מאחו, מיער הגעתי מקדם.
האר לי אל תוך לבי, לעיני,
אל תוך נפשי ולדם!
לבי, האם אתה גדול מספיק
לאהבה שלעד לא תתעייף,
וכוח לאהבה גדול מחזיק?
כי יהיו קוצי סנה מזדקף.
מעל להרים, למישור,
לארבע כנפות טבל
למיליון מיילים - אור!

לזכרו של א.ה.ח.

ז'

Dark house, by which once more I stand
Here in the long unlovely street,
Doors, where my heart was used to beat
So quickly, waiting for a hand,

A hand that can be clasp'd no more—
Behold me, for I cannot sleep,
And like a guilty thing I creep
At earliest morning to the door.

He is not here; but far away
The noise of life begins again,
And ghastly thro' the drizzling rain
On the bald street breaks the blank day.

XI

Calm is the morn without a sound,
Calm as to suit a calmer grief,
And only thro' the faded leaf
The chestnut pattering to the ground:

Calm and deep peace on this high world,
And on these dews that drench the furze,
And all the silvery gossamers
That twinkle into green and gold:

Calm and still light on yon great plain
That sweeps with all its autumn bowers,
And crowded farms and lessening towers,
To mingle with the bounding main:

Calm and deep peace in this wide air,
These leaves that redden to the fall;
And in my heart, if calm at all,

נָם הַבַּיִת. אֲנִי שׁוֹב לְבֵד
בְּרָחוֹב הָאָרֶץ הַמָּאוֹס
מִלִּדְלֵת. לְבִי הָעֵמוּס
אֶז פָּרַפֵּר, כִּי חִפִּיתִי לְיָד,

אֶךְ בְּיָד לְאַחֵז לֹא נִתַּן.
לֹא יָכוּלְתִּי לִישֹׁן, וְכִמוֹ צֶל,
כְּאִשָּׁם אֶל הַדְּלֵת זֹחֵל
בְּשַׁעַת בֹּקֶר מְקַדְמֶת לְכָאן.

הוּא רְחוֹק, הוּא מָאֵד לֹא קָרוֹב.
הַחַיִּים מִמְּשִׁיכִים, רוֹעֲשִׁים.
גֶּשֶׁם בָּא, מְטַפֵּטֵף בְּכַבִּישִׁים,
יוֹם סִתְמִי כְּבָר פּוֹרֵץ לְרָחוֹב.

1850

יא

שָׁקֵט בְּבֹקֶר לֹלֵא קוֹל בְּרָקָע,
שָׁקֵט מִתְאַיִם לְאַבֵּל רְגוּעַ יוֹתֵר,
וְרֵק עָלֶיהָ נְבוֹל מִהֶעֱרָמוֹן נוֹשֵׁר
וְנוֹפֵל אֶלֶם עַל פְּנֵי הַקֶּרֶקֶע.

שָׁקֵט וְשִׁלּוֹה בְּעוֹלָם הַרְחֵב,
שָׁקֵט בְּטֵל הַמְרָטִיב אֶת הַרוֹתְמִים,
שָׁקֵט בְּקוֹרֵי עֶכְבִּישׁ הַפְּסוּפִים,
הַנוֹצְצִים בְּגוֹנִים יֶרֶק וְזָהָב.

שָׁקֵט וְאוֹר דּוֹמָם עַל הַמִּישׁוֹר הָרֵם,
שָׁאֵת כָּל סוּכּוֹת הַסְּתִיּוֹ סוֹחֵף
עִם חוֹזֹת צְפוּפוֹת, כְּדִי לְהִתְאַסֵּף
וּלְהִתְעַרְבֵב עִם גְּלִי הַיָּם.

שָׁקֵט וְשִׁלּוֹה עֲמוּקָה בְּאֵיֹר כָּעֵת.
הַעֲלֹה בְּאֵדָם לְקִרְאֵת הַסּוֹף הַסְּתִיּוֹ.
וְאִם כְּאֵלֹו שָׁקֵט בְּלִבִּי,

If any calm, a calm despair:

Calm on the seas, and silver sleep,
And waves that sway themselves in rest,
And dead calm in that noble breast
Which heaves but with the heaving deep.

Come not when I am dead

Come not, when I am dead,
To drop thy foolish tears upon my grave,
To trample round my fallen head,
And vex the unhappy dust thou wouldst not save.
There let the wind sweep and the plover cry;
But thou, go by.

Child, if it were thine error or thy crime
I care no longer, being all unblest:
Wed whom thou wilt, but I am sick of Time,
And I desire to rest.
Pass on, weak heart, and leave to where I lie:
Go by, go by.

In the Valley of Cauteretz

All along the valley, stream that flashest white,
Deepening thy voice with the deepening of the night,
All along the valley, where thy waters flow,
I walk'd with one I loved two and thirty years ago.
All along the valley, while I walk'd to-day,
The two and thirty years were a mist that rolls away;
For all along the valley, down thy rocky bed,

אם בכלל – זה יאוש שקט.

שקט על הים ושנה גדולה,
הגלים מתנועעים כגוש עצל.
שקט מחלט באותו חזה אציל,
אשר מתנשא רק עם המצולה.

1850

אל תבואי כשאני מת

אל תבואי כשאני מת,
את דמעותיך הטפסיות על קברי להפיל,
לרמס את העפר סביב ראשי כעת,
להטריד את אפרי האמלל, שלא תוכלי להציל.
תני לרוח לסחף ולבכות לחופמי;
והלאה לך.

ילדה, אם זו היתה טעותך או חטאך אז,
כבר לא אכפת לי, בהיותי חסר ברכה:
תתחתני עם מי שתרצי, אבל לי מהזמן נמאס,
אני רוצה מנוחה.
לכי הלאה, לב חלש, מהמקום, בו שוכב אנכי:
לכי, לכי.

1851

בעמק קוטר

כאן שצף בקצף לבן, שמהר נופל,
מעמיק את קולך עם העמקת הליל,
כאן הלכתי לערך העמק לראשונה
עם ידידי לפני שלושים ושתים שנה.
כאן, בעודי צועד היום ומהרהר,
שלושים ושתים - הן רק ערפל מתפזר;
כי כאן בעמק, בשביל מטתר בסלעים,

Thy living voice to me was as the voice of the dead,
And all along the valley, by rock and cave and tree,
The voice of the dead was a living voice to me.

Flower in the crannied wall

I pluck you out of the crannies,
I hold you here, root and all, in my hand,
Little flower -but if I could understand
What you are, root and all, and all in all,
I should know what God and man is.

Minnie and Winnie

Minnie and Winnie
Slept in a shell.
Sleep, little ladies!
And they slept well.

Pink was the shell within,
Silver without;
Sounds of the great sea
Wander'd about.

Sleep, little ladies!
Wake not soon!
Echo on echo
Dies to the moon.

Two bright stars
Peep'd into the shell.
"What are you dreaming of?"

קולך הסי הִיה לי כְּקול הַמֵּתִים.
וְכָאן לַיֵּד סְלָעִים, עֲצִים וּמַעְרוֹת
קול הַמֵּתִים הִיה לי קול סי לְדוֹרוֹת.

1861

פֶּרַח בְּקִיר הַסְּדוּק

אֲנִי אוֹתֶךָ מִקִּיר סְדוּק בְּרֵב זְהִירוֹת תּוֹלֵשׁ,
כָּלֶךָ בְּיַד שְׁלִי, כּוֹלֵל הַשּׁוֹרֵשׁ הָעֵדִין.
הַפֶּרַח הַקָּטָן, אֵלּוּ יְכוּלְתִּי לְהַבִּין
רַק מָה אַתָּה בְּסֶף הַכֹּל, הִיִּיתִי אֶז יוֹדֵעַ
עַל אֱלֹהִים וְעַל אָדָם בְּאַרְץ - מָה זֶה יֵשׁ.

1863

מִינִי וּוִינִי

מִינִי וּוִינִי (*)
בְּצֶדֶךָ יָשְׁנוּ.
תִּשְׁנוּ שָׁם בְּשִׁקְט!
וְהֵן נִהְנוּ.

וְרֵד תּוֹךְ הַצֶּדֶךְ,
כְּסוּף מִבְּחוּץ;
צְלִילֵי הַיָּם אֵי-שָׁם
חֲשִׁים לְרוּץ.

תִּשְׁנוּ, יִלְדוֹתֵינוּ!
יֵשׁ זְמַן לְשִׁנָּה!
הַד אַחֵר הַד
עָף לְלִבָּנָה.

כּוֹכַב מִשְׁמַיִם
הַבֵּיט בְּבִנוֹת:
"רְצִיתִי לְדַעַת,

Who can tell?"

Started a green linnet
Out of the croft;
Wake, little ladies,
The sun is aloft!

Cradle Song

What does little birdie say
In her nest at peep of day?
Let me fly, says little birdie,
Mother, let me fly away.
Birdie, rest a little longer,
Till thy little wings are stronger.
So she rests a little longer,
Then she flies away.

What does little baby say,
In her bed at peep of day?
Baby says, like little birdie,
Let me rise and fly away.
Baby, sleep a little longer,
Till thy little limbs are stronger.
If she sleeps a little longer,
Baby too shall fly away.

The Thristle

‘Summer is coming, summer is coming.
I know it, I know it, I know it.

על מה הן חולמות?"

צפור פקחה עין,
זנב ירק-חום:
"הקצו, הקצו,
השמש ברום!"

1863

(* כנראה, קיצור משמות מינה ו-אדווינה

שיר ערש

מה אמרה צפור קטנה,
כשהקיצה משנה?
היא בקשה רשות מאמה
כדי לפרח מקנה.
"נוחי קצת בקן הורי,
עד שיתחזקו כנפירי."
נחה היא דקה או שתיים...
עפה הקטנה.

גם תינוקת קטנטנה,
כשהקיצה משנה,
מבקשת, כמו אפרוח:
"תני לפרח לי, אנא!"
"נוחי קצת בבית הורי,
עד שיתחזקו רגליך..."
אם רק תעצמי עיניך,
אז תעוף לך הקטנה!

1868

קיכלי מזמר

"הקיץ מגיע, הקיץ כבר בא,
ואני רק יודע מדוע.

Light again, leaf again, life again, love again,'
Yes, my wild little Poet.

Sing the new year in under the blue.
Last year you sang it as gladly.
'New, new, new, new'! Is it then so new
That you should carol so madly?

'Love again, song again, nest again, young again,'
Never a prophet so crazy!
And hardly a daisy as yet, little friend,
See, there is hardly a daisy.

'Here again, here, here, here, happy year'!
O warble unchidden, unbidden!
Summer is coming, is coming, my dear,
And all the winters are hidden.

The Silent Voices

When the dumb Hour, clothed in black,
Brings the Dreams about my bed,
Call me not so often back,
Silent Voices of the dead,
Toward the lowland ways behind me,
And the sunlight that is gone!
Call me rather, silent voices,
Forward to the starry track
Glimmering up the heights beyond me
On, and always on!

שוב אור, שוב חיים ושוב אהבה!"
- כן, משורר קט פרוע.

"שנה חדשה, חדשה, חדשה!"
- הנה אשתקד זה אחרת?
בגלל זה אתה בטרוף בלי בושה
כן ושירה לא נגמרת?

"שוב אהבה, שוב שיר, שוב קן!"
- נביא כה משגע לא ראיתי:
זה רק חרצית, ידידי הקטן,
וזה לא נראה לי קריטי.

"שנה של אשר, היא כאן, כאן, כאן שוב!"
זמר לא מסתור, הנה הוא.
הקיץ הגיע, זה מה שחשוב,
כל החורפים החביאו.

1889

הקולות השקטים

שעת ליל אלמת לעתים
לי מביאה חלום מופר:
קוראים לי שם קולות מתים
שאחזר אל העבר,
אל אור השמש הדועך,
אל השפלה מאחורי!
קולות שקטים, קראו לי נא
אל על לשביל המכבב,
אשר נוצץ הוא מעלי -
המשך, תמיד המשך!

1892

--	--